

I

‘Komt er nog iemand?’

Omdat de trein nog op zich liet wachten appte ik Danny. Ik stond op het perron in Groningen en we moesten straks in Delfzijl zijn, een van de noordoostelijkste puntjes van Nederland. Op perron 2 liep het geen storm.

‘Waar zit je?’

‘Oosterhout. Het houdt niet over.’

Over vijf uur zou Danny Vera de hoofdact zijn op de openingsavond van het zomerse festival Delfsail, een evenement waar de mensen jaren op hadden gewacht na een afgelasting tijdens de coronapandemie. In de haven zouden deze dagen in juni ’24 een paar driemasters aanmeren en nog een hele stoet aan andere vaartuigen. In Delfzijl zouden ze boten kijken, snacken, bier drinken en kermisattracties bezoeken.

Ik checkte een routeplanner. Van Oosterhout was het nog dik drie uur rijden naar Delfzijl en Danny en zijn chauffeur Marthijn waren al een uur of twee onderweg vanuit Middelburg.

Tien minuten later tikte ik een nieuw bericht naar Danny.

‘En waar zit je nu?’

‘Bergen op Zoom. We zijn teruggegaan. Het is te ver. Sorry.’

‘Gelijk heb je.’

‘Wil jij niet? Je kent me nu een beetje, je hebt al zoveel shows gezien en je weet nu toch wel wat ik doe. Snorretje op en gaan.’

‘Keertje of wat “hallo” roepen en “anus”.

‘Yes, *that’s it* (...) Ik wil naar huis.’

‘Dat denk je maar.’

Uren later zoefde de auto over de asfaltvlakte van het Havenbedrijf Delfzijl richting de achterkant van het grote podium. Marthijn parkeerde de donkerblauwe hybride Mercedes met geblindeerde zijramen naast het hoofdkantoor van een belangrijke scheepsbouwer, die zo op het eerste gezicht in Delfzijl voor behoorlijk wat werkgelegenheid zorgde. Het belangrijkste van een artiest is zijn auto, had ik inmiddels van Danny begrepen. Zonder auto kom je nergens en een kapot barrel langs de kant van de snelweg is ook onhandig als je ergens op tijd moet zijn. Dus: eerst een goede auto en dan de rest, daartoe behoorden ook instrumenten en andere paraferalia. De Mercedes was volgens Danny gewoon de veiligste auto.

We bevonden ons aan de rand van Nederland. Naast het grote podium stonden een paar Portakabins waar andere bands zich mochten verkleden en wat mobiele wc’s. Danny stapte uit – net pak, zonnebril, haar in de juiste kuif. Hij keek eens om zich heen. Loodsen van het havenbedrijf aan de ene kant, dat podium van stalen buizen en zwart doek aan de andere kant. Verder vooral vlaktes asfalt. ‘Oké,’ zei hij tegen het meisje van de organisatie dat hem had staan opwachten, ‘daar zijn we dan. Gaan jullie goed?’

Op de bandleden na die verderop hun spullen uit de auto’s haalden, was het terrein zo goed als helemaal leeg. Niemand werkte hier, want het was begin juni en feest in Delfzijl. De eerste noordelingen had ik al in beschonken toestand slingerend door de stad waargenomen.

De bandleden en crew begroetten elkaar op de parkeerplaats. Daarna wees het meisje van de organisatie Danny en zijn gevolg de weg naar de plek die ze voor hem en de band hadden gereserveerd als kleedruimte: de directiekamer van de scheepsmagnaat op de bovenste etage. Er was aan verschillende kanten uitzicht op het haventerrein.

Nadat we de trappen hadden beklommen en door een kantoorruimte waren gelopen zette Danny boven zijn leren reistas met attributen op de grote bruine vergadertafel. Daar lagen verder in slagorde een paar flessen wijn, broodjes, nootjes, zakjes chips, repen chocolade, wat fruit en de kosnoot. Achter het grote bureau van de baas een koelkast met verschillende

soorten alcoholische dranken. Iemand zei uit het niets: ‘Mensen die blowen zijn veel ruimdenkender.’

Ik was ondertussen bijna een jaar met Danny onderweg en waar dit allemaal precies op zou uitdraaien en hoe lang we nog onderweg zouden zijn wisten we allebei nog niet. Logisch slot was de afronding van zijn nieuwste album, waarvan Danny nu het vage idee had dat dat wel eens in het najaar van 2025 in de winkel zou liggen. Flarden van nieuw werk had ik al gehoord. Over een half jaar zouden we naar Curaçao reizen waar hij met twee andere muzikanten zijn songs zou gaan uitwerken in een tropische sessie van ongeveer een week. Danny keek daar ontzettend naar uit.

Maar voorlopig was hij nog de nummers van zijn recentste lp *DNA* aan het spelen, muziek die in september 2023 op de markt was verschenen. Ik was het voorbije jaar zo vaak als ik kon met hem mee op pad geweest, waar dan ook naartoe. Ik wilde onderzoeken wat het leven van een creatieve artiest inhield – in dit geval de man die de laatste echte Nederlandse evergreen op zijn naam had geschreven. Hoe het was om voor een groot publiek te staan? Hoe had hij zich uit de provincie gevochten? Hoe hield je je staande in de muziekindustrie met al die luchtfietzers, oplichters, ego-trippers, ‘mafklappers’ en windbuilen? En het belangrijkste wat mij betreft: hoe onderhield hij zijn vakmanschap, hoe schreef je een goede song en hoe nam je een album op? Dat Danny ooit ja had gezegd op mijn verzoek was voor velen in zijn directe omgeving een grote verrassing geweest. Hij leek een open boek, maar was dat allerm minst.

Danny begroette iedereen in de directiekamer en schoof vervolgens een gordijn weg. Aan de kade in de verte lag een grote, rode boot, de *Máxima*. ‘De koningin gaat ’m morgen dopen,’ had een vrijwilliger mij die middag al trots verteld. Hij had er opgetogen uitgezien. De koningin kwam niet elke week naar Delfzijl natuurlijk.

Voor het podium op het haventerrein stonden de dranghekken. Ik schatte dat er ruimte zou zijn voor een paar duizend mensen. Het grote wit-rode reuzenrad draaide al wel, maar alle bakjes waren nog leeg. Bij de tenten waar je bier kon bestellen verdrong zich nog niemand.

Danny liet het gordijn terugvallen en wendde zich tot Almer Kaasschieter, de grote kale bassist, het langst dienende lid van de band. Ze waren ooit aan elkaar voorgesteld aan de vooravond van oud en nieuw editie 1999 in

een café in Middelburg. Ze waren toen allebei net in de twintig, besloten samen te spelen in de kelder bij Danny thuis en noemden de band daarna Till Dawn. Qua karakter en uiterlijk konden deze twee niet verder van elkaar zijn verwijderd, maar hun wederzijdse vertrouwen was groot. Danny was loyaal aan hem. Almer had hem niet laten vallen nadat Danny na een teleurstellende solocarrière bij een grote platenmaatschappij in 2009 had gevraagd of ze toch niet weer wat konden gaan spelen. De meesten in de band waren trouwens samen met Danny van heel ver gekomen. Deze zomer speelden ze op de buitenfestivals met de rock 'n roll-versie van de band: geen toeters, geen bellen, geen strijkers. Pure rock 'n roll, met een sax en driedubbele achtergrondzang.

‘Komt er nog iemand, denk je?’ vroeg Danny.

Almer: ‘Dit is ’m.’

‘Wat?’

‘Die dag.’

Danny trok een vies gezicht. Hij wist waarop Almer doelde. Het was die angst voor de dag die je altijd vreesde als artiest, de dag dat je overal groot bent aangekondigd, dat er overal in de stad aanplakbiljetten hangen met jouw naam erop, maar dat er op het moment dat jij opkomt niemand voor het podium verschijnt. Dat je voor joker staat, dat ze denken: daar heb je Malle Pietje weer. Dat wat in het verleden zo vaak was gebeurd, wat hem trauma's had bezorgd. Je weet wel, zo'n leeg plein op een braderie ergens in een gat in Zeeland, of een zaal die zich en masse teleurgesteld weer omdraaide omdat bleek dat jij toch de hoofdact nog niet was en iedereen in afwachting daarvan weer verder ging met ouwehoeren en bier drinken terwijl jij de longen uit je lijf stond te zingen, je vingers bloedden en jij je hele ziel en zaligheid op het podium stond uit te stallen en niemand dat ook maar ene reet kon schelen. Het was deze diep geankerde angst. Ontmaskerd worden als een nep-artiest. Die angst, die nooit zou verdwijnen.

Danny: ‘Hoe kan het nou dat er nog maar zo weinig mensen zijn?’

Gert-Jan Zegel, sinds 2011 zijn drummer: ‘Neem het nou niet persoonlijk, Dén.’

Danny: ‘Ik heb vijf uur in de auto gezeten om hier te komen.’

Gert-Jan: ‘Maar dit is wat we doen, hè?’

Danny keek nu door het andere raam naar buiten, richting het noord-

oosten, waar je Duitsland kon zien liggen. Grijs zee en een waterige blauwe lucht die naar boven toe grijs en grijs werd. In de verte windmolens en wat dobberende boeien waarvan de lichtjes knipperden. Naar het westen toe een vierkant gebouw aan een grote dijk, dat verdomd veel weg had van een elektriciteitscentrale. Iemand zei dat het Eemshaven wel eens zou kunnen zijn.

‘Als de Russen hier straks binnenvallen,’ zei Danny, ‘heeft niemand het door, hè? Is dat Denemarken daar?’

Gert-Jan: ‘Ik ga straks door het geluid en niemand mag mee! Alleen JULIE!’

‘Jongens,’ zei Danny, ‘ik wil niet.’

Gert-Jan zei dat hij niet zo moest zeiken.

‘Heb jij dan wel zin?’

‘Ja.’

‘Fuck jou.’

‘Lul nou niet zo, Dén. Je zal zien dat het straks een leuke show wordt. Je moet alleen niet de hele tijd “h*m*s” gaan roepen, dat moet je niet doen.’ Ze lagen dubbel van het lachen.

Na het eten was het tijd om naar beneden te gaan. Iedereen behalve ik had zich omgekleed. Danny droeg double-breasted rood. Hij had een witte handdoek tegen de kou om zijn nek. De bandleden droegen allemaal een zwarte smoking, de bedrijfskleding, een essentiële zaak als je optrad. Elvis Presley zag er toch ook altijd goed uit? En over Frank Sinatra bestond geen enkele discussie, zelfs met toupet was dat nog een *badass*, dus iedereen op het podium achter Danny droeg al jaren een net zwart pak met nette zwarte schoenen.

Danny viste onderweg naar het podium zijn telefoon uit zijn zak. Ze waren een onafscheidelijk duo. Of we dit al hadden gehoord? Hij was opgewonden van de riff die de Amerikaanse rapper Eminem had gebruikt voor zijn nieuwe single. ‘Abracadabra’ van de Steve Miller Band schalde door het trappenhuis van de kantoorruimte. Danny stuiterde door de gang, draaide om zijn as en rapte mee met Eminems ‘Houdini’. ‘Guess who’s back? Back again?’ Hij vond dit echt een te gekke track. ‘Guess who’s back? Back again, lalala. Rukkers!’

‘Hey!’ riep hij vervolgens naar mij. ‘Die streams van “No What If’s”, hè,

die zijn na die tv-opnames bij *Renze* van de week verdubbeld! Kijk hier.' Hij toonde een grafiek op zijn telefoon toen we achter de band aan de stalen trap bestegen naar het podium. 'Godver, wat is het hier koud! De tering.'

Vlak voor Danny zijn gitaar omgehangen kreeg van zijn gitaartechnicus Arwin Wensveen – net in de zestig, kuif, baard, sigaret in de mond, tatoeages op de armen en de zwarte hemdsmouwen opgerold – keek hij nog een keer om. Vóór hem duizenden mensen, de asfaltvlakte stampvol tot aan de rode boot *Máxima*. Het bier vloeide uit de tap en het reuzenrad draaide, bijna alle kuipjes waren bezet. 'Zijn er toch nog een paar komen opdraven,' riep Danny. Met een grijns betrad hij het podium, er klonk gejuich en eenmaal bij zijn zilveren microfoon riep hij: 'Hallo Delfzijl! Gaan jullie goed? Beetje zin in? Meestal is het hoe noordelijker ik kom hoe meer ze van de blues houden. Hier ook?'

'YEAH!'

'Mooi, dit is mijn interpretatie van de blues.'

Een uur en twaalf songs later zat het erop, was er een zee van lichtjes geweest bij 'Roller Coaster', wat een feeëriek gezicht was in combinatie met het reuzenrad, en had de band afgesloten met een opzweepende combinatie van 'L.O.V.E.' en 'When the Light Shines'. Toen ze allemaal weer bezweet en wel waren teruggekeerd in de directiekamer en het publiek het terrein verliet in de richting van de stadse feestelijkheden, slaakte Danny een grote zucht. 'Oei-oei, oi-oi-oi, jesus christus.' Hij plofte neer in een stoel. 'Ik word hier toch echt te oud voor.' Hij was twee weken geleden zevenenveertig geworden.

Maarten Ouweneel, de gitarist en het nieuwste bandlid, reageerde direct. 'Was toch een leuke show?' Danny antwoordde dat de kou op zijn stem had geslagen. 'En dat trek ik slecht.' Gert-Jan noemde het een ouderwetse show, waarbij een aantal figuren uit het publiek door ordehandhavers weggedragen moesten worden vanwege opwinding en stimulantia. 'Gertje!' riep Danny. 'Jij?'

'Ik had het erg naar mijn zin. Jij ook?' De drieënveertigjarige drummer haalde een handdoek over zijn gezicht en droogde zijn haren. Daarna zette hij een fles bier aan zijn mond en goot die in no time leeg in zijn keel. 'Echt waard om vijf uur voor in de auto te zitten.'

Danny ging staan en schonk wat champagne in voor degene die er zin in hadden. Ik nam een glas, ik hoefde niet te rijden. Over niet al te lange tijd zou ik naast Danny achter in de Mercedes stappen en met Marthijn achter het stuur koers zetten naar Deventer, waar de volgende avond een show gepland stond op de binnenplaats van het Burgerweeshuis. Voordat we onze intrek zouden nemen in het Van der Valk, wilde ik in de beslotenheid van de nacht met Danny tot de kern van de zaak proberen te komen.

Maar zover was het nog niet. Gert-Jan was de koelkast aan het leeghalen. Bier, wijn, champagne, chips en nootjes verdwenen in zijn bestickerde *hard case* koffer. Want één ding was zeker: in het hotel in Deventer zouden ze nog wel een tijdje nodig hebben voor de cool down, de slaap zou nog even op zich laten wachten. Aan de eerste die in Deventer arriveerde de taak de man of vrouw achter de receptiebalie aan de praat te houden tot Danny arriveerde en dan hopen op coulantie. Het was ons onlangs in Hengelo goed gelukt. Daar zetten ze speciaal voor de band de frituur weer aan en tapte de manager eigenhandig verse biertjes. We zouden haar nooit vergeten.

‘O!’ riep Gert-Jan. ‘Rij jij met Danny mee straks? Dat worden de juicy verhalen! Rock ’n roll!’

Een uur later, toen we de zijportieren hadden dicht laten vallen, het neonlicht van het interieur een warme violette gloed verspreidde en Marthijn de auto van het terrein van het havenbedrijf stuurde, zakte Danny onderuit. De drielitermotor met twaalf kleppen deed uitstekend zijn werk. Dit was autorijden. Dik anderhalf uur in het donker naar Deventer.

‘Was een leuke show, toch?’